

สารบัญ

บทนำ เมืองไทยบนเส้นทางแห่งสังคมเสี่ยงภัย :

ข้อคิดและคำถามเนื่องในโอกาสครบรอบ ๑๐ ปี
แห่งเหตุการณ์โกดังสารเคมีระเบิดที่คลองเตย
โดย รศ. สุรัชย์ หวันแก้ว

บทที่ ๑ โศกนาฏกรรมคลองเตย

๓๑

๑. วันเพลิงเคมี

๓๓

๒. ต้นเหตุที่เป็นเพียงปลายเหตุ

๓๕

๓. ความสูญเสียกับความรับผิดชอบ

๓๘

๔. มหกรรมการเจ็บป่วย

๔๒

บทที่ ๒ พิษภัยซ่อนเร้น

๔๙

๑. พิษภัยในสภาพแวดล้อม

๕๑

๒. การพักตัวของโรคภัย

๕๔

๓. เมืองหลังความ “สงบดี”

๕๙

บทที่ ๓ พิษภัยที่แผ่ลาม

๖๕

๑. เส้นแบ่ง...การจัดการกับการบำบัด

๖๗

๒. กาญจนบุรี...ที่นั้เขตทหาร

๗๐

๓. ด้วยความมุ่งมั่นขององค์กรท้องถิ่น

๗๗

๔. ฉากสุดท้าย...มิใช่บทจบ

๘๓

บทที่ ๔ เรื่องราวของผู้จากไป

๘๙

๑. ลมหายใจที่ลาลับ

๙๑

๒. ชีวิตที่ดับหาย

๙๕

๓. คำถามที่ค้างคา

๑๐๒

บทที่ ๕ เรื่องราวของคนทีเจ็บป่วย ๑๐๕

๑. ความป่วยไข้ไร้ที่มา ๑๐๗

๒. ลมหายใจที่รวยริน ๑๑๒

๓. ภาระบนป่าเดิม ๑๒๐

บทที่ ๖ เสียงกู่ร้องอันสด ๑๒๓

๑. ความเป็นไปที่ไม่มีใครไยดี ๑๒๕

๒. เพียงความเคลื่อนไหว ๑๒๙

๓. คดีความที่ยึดเยื้อ ๑๓๕

๔. ประเด็นข้อกฎหมาย ๑๓๗

บทที่ ๗ ความเสี่ยงภัยนิรันดร์ ๑๔๑

๑. ชุมชนเสี่ยงภัย ๑๔๓

๒. คือความซ้ำซาก ๑๔๕

๓. ต้นเหตุแห่งอันตราย ๑๔๙

๔. ระเบิดเวลาที่ยังคงอยู่ ๑๕๒

บทส่งท้าย สิบปีจะไม่สูญเปล่า...! ๑๖๑

ภาคผนวก ๑๖๗

สรุปการสัมมนาเรื่อง “หนึ่งทศวรรษสารเคมีระเบิดที่คลองเตย :
พัฒนาการความเสี่ยงภัยด้านสารพิษกับศักยภาพในการแก้ไข
ปัญหาของสังคมไทย”